

— "Ελα ! ὑπομονήν. Δὲν σὰς ὑπεσχέθην ἐκδίκησιν ; Θὰ εὐχαριστηθῇτε. Ἔχετε πεποιθήσιν εἰς τὸν Μορέλ... Δεικνύει πάρα πολὺν ζῆλον ὁ καλὸς αὐτὸς Μορέλ !

᾽Οδήγησεν αὐτὴν εἰς τὴν ἀμαξάν της καὶ κλείων τὴν θυρίδα προσέειπεν :

— Ὁ οἶκος Ροζενδάλ πληρόνει τοὺς ὀφειλέτας του.

— Εἰς μακράν προθεσμίαν, ἀπήντησεν ἡ μαρκησία.

— Ναί, εἶπεν ὁ βαρόνος, ἀλλὰ μὲ τόκον. Θὰ ἴδῃτε.

Ἐθλίψαν ἀλλήλων τὰς χεῖρας ἐγκαρδίως. Συνεννοῦντο κάλλιστα.

Β

Εἰς ἀπόστασιν ἑξ λευγῶν ἀπὸ τῆς Ἀθῆνας, δύο χιλιόμετρα ἀπὸ τῆς ἀκτῆς τῆς κειμένης ἐναντι τοῦ μέρους τοῦ Ὁκεανοῦ, ὅπου καλεῖται Διῶρυξ τῆς Φλωρίδης, ὑψοῦται ἐπὶ ὑψώματος, ἀφ' οὗ φαίνεται ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐκτεινομένη ἡ θάλασσα, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἄπειρος ἑκτασίς γαιῶν, ἐξαίσις ἐπαυλὶς ὁδοδμημένη κατὰ τὸ ἰταλικὸν σύστημα διὰ λαξευτῶν πετρῶν κεχρισμένων ροδοειδῶς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν μαγικὴν θέαν τῶν χλοερῶν λειμῶνων, ὑφ' ὧν περιβάλλεται.

Οὐδὲν ἐν Εὐρώπῃ μέρος δύναται νὰ παρᾶσχῃ ἰδέαν τῆς θαυμασίας φυτείας καὶ τῆς κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα εὐφορίας.

Οὐδὲν ὑπερβαίνει τὸν πλοῦτον τῆς ἀνεξαντλήτου ἐκείνης φύσεως.

Οὐδὲν ἐξισοῦται πρὸς τὴν καλλονὴν τῶν δένδρων, τῶν κληματιδῶν καὶ τῶν παντοίων φυτῶν, ἅτινα φύονται καὶ θάλλουσιν ἐν τῷ τόπῳ ἐκεῖνῳ τῶν θαυμασιῶν.

Δὲν εἶναι ὁ ἥλιος, ὅστις μόνος ἐνισχύει τὴν δύναμιν καὶ πλαστουργὸν ταύτην ἐνέργειαν.

Προβάλλει ἥττον συχνὰ καὶ ἥσσανα διαχέει θερμότητα, ἢ ὅσον ὑποθέτει τις ἐπὶ τῶν μαγευτικῶν ἐκείνων νήσων.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι αὐταὶ εἶναι ἐκτισμέναι ἐπὶ ἡφαιστείου παφλάζοντος, ὅτι δὲ λούονται ἐν ἀτμῷ ὑποβοηθοῦντι τὴν γονιμότητά των.

Ἐκεῖ τὸ ὕδωρ δὲν ρεεῖ μόνον ἀπὸ τῶν πηγῶν καὶ τῶν ρυακίων· ἀναβλίζει καὶ ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ τῶν δένδρων, πίπτει ἀπὸ τῶν φύλλων, ἐξέρχεται ἀπὸ τῆς γῆς εἰς στίλβοντας μαργαρίτας, διαποτίζει τὸν αἶρα καὶ ἐξατμίζεται εἰς χλιαρὰν δρόσον.

Τὸ ὕδωρ ἐκεῖ εἶναι πανταχοῦ θερμὸν καὶ γονιμοποιητικὸν ἐνταῦτ' τοῦ ἐδάφους. Συγχρόνως ὁμῶς ἐκνευρίζει καὶ ἐξασθενίζει τοὺς κατοίκους.

Νύκτα καὶ ἡμέραν, εἰς οἰανδήποτε τοῦ ἔτους ὥραν, ἡ βαρεῖα, ὑγρὰ καὶ θελλώδης ἀτμόσφαιρα πνίγει τὸ στήθος μέχρις ἀσφυξίας.

Ἀγεταὶ τις ν' ἀνακράξῃ : «ἀέρα, ἀέρα !» ὡς εἰς τινα θερμότητά, εἰς ἃ τὸ ἄρωμα τροπικοῦ φυτοῦ ἀνέρχεται εἰς τὸν ἐγκέφαλον καὶ προκαλεῖ σκοτοδίνην.

Ἄλλ' οἷα λαμπρότης ἀπόψεως ! Οἷα θελξιάκρδια ἀρώματα ! Οἷα καταπληκτικὴ ταχύτης βλαστήσεως !

[Ἐπεται συνέχεια.]

TONY

ΚΟΜΗΣΣΑ ΔΕΛΑΣΕΡ

Μυθιστορία ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΡΙΣΒΟΥΡΓ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ὁ Ἐχθρός.

[Συνέχεια]

» Ὡς βλέπεις, κύριε μαρκήσιε, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης μειδιῶν, δὲν ζητῶ νὰ σὰς πνίξω. Σὰς λέγω καὶ πάλιν ὅτι δὲν δανεῖζω τὰ χρήματά μου διὰ ν' αὐξήσω τὴν περιουσίαν μου, ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ ὑποχρεώσω τὸν ἄλλον ὅταν τοῦτο μὲ συμφέρῃ. Μὲ ἤκουσες ;

— Ναί, κύριε.

— Σὰς συμφέρει ἡ πρότασίς μου ;

— Ναί.

— Τότε λοιπὸν δὲν ἔχομεν παρὰ νὰ τελειώσωμεν τὴν ὑπόθεσιν. Ἦλθατε ἐφ' ἀμάξης ;

— Ναί, καὶ μὲ ἀγοραίαν ἀμαξάν, ἡ ὁποία περιμένει.

— Διατί ἀγοραία ἀμαξά ; μήπως δὲν ἔχεις ἵππους καὶ ἀμάξας ;

— Ἐπώλησα τὰς ἀμάξας μου, κύριε, κρατήσας μόνον ἓνα ἵππον ἱππασίας.

— Ἄ ! . . . τέλος πάντων ἐπράξες ἴσως συνετῶς. Λοιπὸν, κύριε μαρκήσιε, θὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὴν οἰκίαν σου καὶ θὰ ἐπανεέλθῃς ἀμέσως μὲ τὴν ἀπόδειξιν. Ἀκριβῶς ποῦ κατοικεῖς ;

— Κατὰ τὴν ὁδὸν Βαννῶ, ἀριθμὸς 4.

— Εὐχαριστῶ. Μέχρις οὗ μεταβῇτε εἰς τὴν ὁδὸν Βαννῶ καὶ ἐπανεέλθετε, ἐγὼ θὰ ἐτοιμάσω τὸ συμβολαῖόν μας, καὶ ὅταν ἐπιστρέψῃς, δὲν θὰ ἔχωμεν πλέον παρὰ νὰ ὑπογράψωμεν.

Ὁ νέος ἠγέρθη.

— Πήγαινε, κύριε μαρκήσιε, εἶπεν αὐτῷ ὁ κόμης χαιρετίζων διὰ τῆς χειρὸς.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐξῆλθε τοῦ γραφείου.

Ὁ κ. Δελασέρ, θέσας τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τοῦ γραφείου του καὶ τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν ἐσκέπετο, διανοούμενος τὴν Χρυσαιγὴν καὶ τὸν Ἀδριανόν, ἐξετάζων τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων καὶ προσπαθῶν νὰ διῶδῃ τι ἐν τῷ μέλλοντι. Μετὰ στιγμὴν ἠγέρθη.

— Ὅχι, ὄχι, ἐφίθυρε δὲν πρέπει ν' ἀπολέσω τὸ θάρρος μου. Τὸν ἐνόμιζον περισσότερο ἐξηχρησμένον, δὲν εἶναι ὁμῶς, καὶ δύναμαι νὰ ἐλπίζω. Ἄ ! . . . ἐάν μοι ὠμίλει περὶ τῆς Χρυσαιγῆς ! . . . Θὰ ἴδωμεν, θὰ ἴδωμεν. . . Ἐν τῷ μεταξύ ὀφείλω νὰ πράξω πᾶν ὅ, τι απαιτεῖται, διὰ νὰ τὸν σώσω ἀπὸ τοῦ ὀλέθρου. Πῶς μετεβλήθη ! Συνέλαβον ἀγάπην πρὸς τὸν νέον αὐτόν, τὸν ὁποῖον ἐμίσησα, καὶ θὰ ἐπνίγον πρὸ δεκαεκτῶ μηνῶν, ἐάν δὲν παρενέβαινε ὁ Γουλιέλμος ! Ὅλα γίνονται χάριν τῆς θυγατρὸς μου ! . . . Ἡ Χρυσαιγὴ δὲν τὸν ἐλησμόνησεν, ἡ Χρυσαιγὴ τὸν ἀγαπᾷ ! πρέπει λοιπὸν νὰ τὸν ἀγαπῶ καὶ ἐγὼ !

» Ἀφαιρῶ ἤδη τὸ προσωπεῖον, εἶμαι Πέτρος Ρουσώ, τραπεζίτης καὶ δανειστής χρημάτων.

Καὶ ἀνοίξας συρτάριον, ἐν ᾧ εὗρε δύο φύλλα ἐνσήμου χάρτου, ἀπερ ἔθηκε πρὸ αὐτοῦ, ἀκολουθῶς δὲ λαβὼν γραφίδα ἤρχισε νὰ γράφῃ ταχέως. Ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ τὸ δεῦτερον φύλλον, ὅτε ἐνεφανίσθη ὁ Ἀδριανός.

Τρία τέταρτα τῆς ὥρας παρήλθον.

— Κύριε, εἶπεν ὁ νέος, ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου.

Ὁ κόμης λαβὼν ἐξήτασεν αὐτὴν καὶ εἶπε :

— Καλὰ.

— Εἶτα, δούς τῷ νέῳ τὸ ἐν φύλλον τοῦ ἐνσήμου χάρτου :

— Καθῆσε καὶ ἀνάγνωσε, ἐπανελάθεν.

Ὁ Ἀδριανὸς ὑπήκουσεν.

Τὸ ἔγγραφον ἦτο σύντομον καὶ ἀριστα συντεταγμένον, σφόδρα ὁμῶς ἐξεπλάγη ὁ νέος, ὅτε εἶδεν ὅτι περιεγράφετο ἐν αὐτῷ ἀκριβῶς καὶ λεπτομερῶς πᾶν κόσμημα μετὰ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς ἀξίας του ἀπέναντι.

— Κύριε, εἶπε μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, νομίζει τις ὅτι ἐγράψατε ταῦτα ἔχοντες ἐνώπιόν σας τὰ κοσμήματα.

— Μετεχειρίσθη ἀπλῶς μίαν σημείωσιν, τὴν ὁποίαν μοι ἔδωκεν ὁ Σολομών, ἀπεκρίθη ὁ κόμης. Ὁ Σολομών εἶναι περισσότερον φιλοχρήματος ἀπὸ ἐμέ· τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν παρεδόθησαν εἰς χεῖράς του τὰ κοσμήματά σου, τῷ ὀφείλεις ἤδη ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων περίπου, σκεφθεὶς δὲ ὅτι θὰ ἐδανείζετο καὶ ἄλλα ποσά, περιέγραψε σπουδαίως τὰ ἐνέχυρά σου, ἐπειδὴ ἔβλεπεν ὅτι ὑπερχοῦσι πρὸς ἐξασφάλισίν του.

— Ὁμολογῶ ὅτι ἐάν μὲ ἠρωτᾶτε πόσα εἶναι τὰ κοσμήματά μου καὶ ποίας ἀξίας, δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ σὰς ἀποκριθῶ.

— Καὶ ὁμῶς, ἀνταπήντησε μετὰ λεπτότητος ὁ κόμης, ἕκαστον τῶν κοσμημάτων αὐτῶν ἀποτελεῖ διὰ σέ πολὺτιμον ἀνάμνησιν.

— Ἀληθῶς, ὑπέλαθεν ὁ Ἀδριανὸς ἐρυθριάσας, διότι ἐνόησε τὴν ὑποκρυπτομένην μομφήν.

— Τώρα, κύριε μαρκήσιε, εἶπεν ὁ κόμης, γράψε : « Ἐγκρίνω τὰ ἄνω », καὶ εἶτα ὑπογράψον.

Τούτου δὲ γενομένου, ὁ κόμης ἔλαβε τὸ φύλλον τοῦ χάρτου καὶ, ὑπογράφας τὸ ἕτερον, παρέδωκεν αὐτὸ τῷ Ἀδριανῷ λέγων :

— Αὐτὸ εἶναι ἡ ἀσφάλειά σου καὶ αὐτὴ ἔδω ἡ ἰδική μου. Θέσε προσέτι τὴν ὑπογραφὴν σου ἐδῶ, προσέθηκε, θέσας τὸν δάκτυλον ἐπὶ τῆς ἀποδείξεως τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου.

Ὁ Ἀδριανὸς ὑπέγραψεν, ὁ δὲ κόμης ἠρίθμει ἐνώπιόν του τριακότα τραπεζικὰ γραμμάτια ἐκ χιλίων ἕκαστον φράγκων, ἀπερ ὁ μαρκήσιος ἔλαβε χωρὶς νὰ τ' ἀριθμήσῃ.

— Ἔχετε τι ἄλλο νὰ μοι εἴπητε, κύριε Ρουσώ ;

— Αὐτὸ μόνον, ἐτόλμησα νὰ σοὶ δώσω μερικὰς συμβουλὰς, ὡς φίλος, προσπάθησον νὰ μὴ τὰς λησμονήσῃς.

— Κύριε Ρουσώ, ἀπεκρίθη ὁ νέος μὲ ὑποτρέμουσαν φωνήν, σὰς διαβεβαίω, ὅτι θὰ

μεταβάλλω βίον καὶ ἀπόδειξιν τούτου θὰ ἔχετε μετ' ὀλίγον.

Ὁ κόμης ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον σιωπηλὸς παρατηρῶν αὐτὸν ἀτενῶς, ὡς εἰ ἤθελε ν' ἀναγνώσῃ ἐν τῇ διανοίᾳ του.

— Θὰ ἴδωμεν, κύριε μαρκήσιε, θὰ ἴδωμεν, εἶπεν.

Οἱ δύο ἄνδρες ἀπεχαιρετίσθησαν καὶ ὁ Ἀδριανὸς ἀνεχώρησεν ἔχων ἐν τοῖς θυλακίαις αὐτοῦ τὰς τριάκοντα χιλιάδας φράγκων καὶ βάρους ὀλιγώτερον μέγα ἐπὶ τῶν ὤμων, διότι θὰ ἠδύνατο αὐτὴν ἐκείνην τὴν ἐσπέραν, κατὰ τὴν ρηθεῖσαν ὥραν, νὰ πληρώσῃ τὸ χρέος, ὅπερ ἐν τῷ χαρτοπαικτικῷ συνωμολόγησεν.

Ὁ κόμης ἠγέρθη λίαν τεταραγμένος, καὶ τὸ μέτωπον αὐτοῦ συνωφρυνώθη αἵφνης.

Δις ἡ τρεῖς ἔκαμε τὸν γύρον τοῦ γραφείου του με βῆμα ἀνώμαλον καὶ ἀνυπομονησίαν προδίδον, εἴτα δὲ σταθεὶς αἵφνης ἐψιθύρυσεν:

— Τί ἄρα ἐνόει ὅταν ἔλεγε: «Θὰ μεταβάλλω βίον καὶ ἀπόδειξιν τούτου θὰ ἔχετε μετ' ὀλίγον;» Ἦσαν ἄρα γε οἱ λόγοι αὐτοῦ ἀπήχησις τῆς διανοίας του; Προφανῶς καὶ σκέπτεται. Ἄν καὶ ἐξήτασα τὴν φυσιογνωμίαν του, δὲν ἠδυνήθην νὰ μαντεύσω τίποτε. Μαρκήσιε Βερβεῖν, θὰ σὲ παρακολουθήσω εἰς τὰς πράξεις σου, καὶ ὅ,τι δῆποτε καὶ ἂν πράξῃς, θὰ τὸ μάθω.

Αἵφνης ἡ θύρα τοῦ γραφείου ἠνοιχθῇ, καὶ εἰσῆλθεν ἡ ἄφρωνος Φραγκίσκη, ἥτις, πλησιάσασα τὸν κύριόν της, τὸν ἠρώτησε διὰ τοῦ βλέμματος.

Ὁ κόμης ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

Τότε ἡ ἄφρωνος ἔβαλε παρατεταμένην μεμψιμοιρίαν καὶ ἀπεσύρθη ἡρέμα, τεταπεινωμένην ἔχουσα τὴν κεφαλὴν καὶ ἄφθονα χύνουσα δακρυά.

Ἡ Φραγκίσκη ἐγνώριζε τὰς προθέσεις καὶ τὰ σχέδια τοῦ κόμητος Δελασέρ· ἐγνώριζε τίνα ἐπέδιωκε σκοπὸν καὶ τίνας ἔτρεφεν ἐλπίδας εἰς τὴν πληρώσειν τῶν ὁποίων ἦτο νῦν προσηλωμένη ἡ ζωὴ του.

ΙΖ'

«Еνεка χρηματισμοῦ.

Ἐνῶ ἡ κόμης Δελασέρ ἀφῆρει τὸν πυρρὸν πώγωνά καὶ τὴν φεακὴν, ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν ἐσκέπτετο περιμαζευμένους εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἀμάξης του καὶ διευθυνόμενος τὸ δεῦτερον πρὸς τὴν ὁδὸν Βαννῶ.

— Παράδοξος ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ Πέτρος Ρουσῶ! διανοεῖτο. Μὲ ὅ,τι καὶ ἂν λέγῃ, δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ τοκιστὴς· εἶναι ἀλήθεια ὅτι δὲν ὁμιάζει πολὺ μὲ τὸν Ἰουδαῖον Σολομῶντα καὶ μὲ τοὺς ὁμοίους του, τοὺς ὁποίους γνωρίζω. Ναι, παράδοξος ἄνθρωπος! Νομίζω ὅτι κάπου ἤκουσα τὴν φωνὴν του, ποῦ ὅμως, δὲν δύναμαι νὰ ἐνθυμηθῶ.

»Πιθανῶς νὰ τὸν παρωμοίασα μὲ ἄλλον, ἐκτὸς ἐὼν καμμίαν ἡμέραν τὸν εἶδα εἰς τοῦ Σολομῶντος. Πολλάκις ἐκάθισα εἰς τὸν ἀντιθάλαμον τοῦ γέροντος Ἰουδαίου περιμένων νὰ τελειώσῃ ἄλλας ὑποθέσεις του, ὥστε πιθανὸν νὰ ἤκουσα ἐκεῖ τὴν φωνὴν τοῦ Πέτρου Ρουσῶ. Ναι, ναι, αὐτὸ εἶναι, νομίζω νὰ ἐν-

θυμοῦμαι ὅτι μίαν ἡμέραν... ἀλλὰ τί μὲ μέλει; Ὁ Πέτρος Ρουσῶ μὲ ἀπήλλαξε τῆς ἀμηχανίας, αὐτὸ εἶναι τὸ οὐσιῶδες δι' ἐμέ. Ἐν τούτοις ὁ κύριος αὐτὸς Ρουσῶ, τὸ καλὸν αὐτὸ ὄνομα, εἶναι τίμιος γέρον. Μοὶ εἶπε καθαρὰ καὶ χωρὶς στενοχωρίας πράγματα ὀλίγον τραχέα. ἀλλ' ἀληθέστατα, ἂν μὰς ἤκουε κανεὶς, θὰ τὸν ἐξελάμβανεν ὡς καλὸν πατέρα, ὁ ὁποῖος νουθετεῖ τὸν υἱόν του.

»Ἀχ! καὶ νὰ τὸν ἐγνώριζον πρὸ δεκαοκτῶ μηνῶν, ἀφοῦ ἦτο πεπρωμένον νὰ διαπράξω τὸσας ἀνοησίας, καὶ νὰ ἀπειθουθῶ πρὸς αὐτὸν ἀντὶ νὰ πέσω εἰς τοὺς ὄνυχας τοῦ Σολομῶντος! Σήμερον δὲν θὰ εὐρισκόμην εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν, σχεδὸν κατεστραμμένος καὶ ἠναγκασμένος νὰ φορέσω ἀπόψε τὸ μαῦρόν μου φόρεμα πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς μωρᾶς κενοδοξίας κάποιου κυρίου Λατράδ, ἄλλοτε κτίστου καὶ τώρα ἐκατομμυριούχου, ἐγὼ ὁ ὁποῖος δὲν εἶδον ποτὲ αὐτὸ τὸ πρόσωπον! Ἰδοὺ πῶς ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν καθίσταται γελοῖος!

»Καὶ ὅμως πρέπει νὰ τὸ πράξω! Ἐπείσα εἰς φθεβρὰν παγίδα, περιεπλέχθην ἄσχημα καὶ ἡ δεσποινὶς Λατράδ εἶναι σάνις σωτηρίας δι' ἐμέ... σάνις! τί γελοῖον! εἶναι κοινὴ ἡ δεσποινὶς Λατράδ, χονδρὴ καὶ στρογγυλὴ σάν βρέλι· θὰ προτιμῶσα μίαν σανίδα».

Καὶ ἔσκωπτε δάκνων τὰ χεῖλη ἐκ βαρυθυμίας.

— Δυστυχὴς Χρυσουγὴ! ἐπανάλαβε στεναῖας καὶ νὰ ἤξευρα ποῦ εἶναι! αὐτὴ μόνη θὰ μ' ἐξῆγε τῆς δεινῆς θέσεως.

Καὶ διατελέσας ἐπὶ στιγμὴν σιωπηλὸς ἐπανέλαβεν εἶτα:

— Ἄ! τί τρελλὸς ποῦ εἶμαι! λησμονῶ ὅτι εἶμαι κατεστραμμένος! τί θὰ ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἡ Χρυσουγὴ; τίποτε, τίποτε. Ἐχει δικαίον ὁ Σανζάκ, ἐν μόνον μέσον ὑπάρχει νὰ σωθῶ, καὶ τὸ μέσον αὐτὸ μοὶ τὸ προτείνει... Εἶμαι καταδικασμένος εἰς τὴν Λατράδ ἰσοβίως!

»Δὲν ὑπάρχει ἀντιλογία, προῖξ ἐνὸς καὶ ἡμίσεος ἐκατομμυρίου δὲν εἶναι ἀξία περιφρονήσεως. Μὲ αὐτὴν πληρῶν τὸν ἄγνωστον δανειστήν μου, ἀποδίδω εἰς τὸν κύριον Πέτρον Ρουσῶ τὰς ὀγδοήκοντα χιλιάδας φράγκων καὶ ἀντλαμβάνω τὰ κοσμήματά μου.

Τὰ χεῖλη αὐτοῦ συνεστάλησαν ἐκφράζοντα πικρίαν.

— ὦ! ὑπέλαβε, καὶ θὰ κοσμήσῃ μὲ τὰ κοσμήματα τὰ ὁποῖα ἔφερεν ἡ μήτηρ μαρκησία Βερβεῖν, ἡ κόρη ἀλαζόνος ὀφιλοῦτου τὰς φυσικὰς καὶ ἠθικὰς ἀτελείας της!

Ἡ ἰδέα αὕτη τὸν ἐστενοχώρει μεγάλως, διότι ἡ συνήθης αὐτοῦ συνοφρυνσις ἐγένετο ἐκφραστικωτέρα.

— Ἀχ! ἐπανάλαβε τεθλιμμένως, μήπως θελήσῃ αὕτη ἡ κοκκινοπρόσωπη νὰ τὴν κατastήσῃ εὐτυχῇ· ἀρετὸν θὰ ἦναι δι' ἐμέ νὰ ἔχω τὸ θάρρος νὰ τῆς δώσω τὸ ὄνομά μου. Ἐὰν ἀπαιτῇ περιποιήσεις, θωπείας καὶ ἔρωτα... ὦ! προτιμῶ νὰ γείνω καλόγηρος! Περιέργον! τὴν μισῶ ἀπὸ τώρα, χωρὶς νὰ τὴν γνωρίζω ἀκόμη!

Ὁ Ἀδριανὸς ἠπατάτο, διότι οὐδένα ἔχων λόγον νὰ ἀπεχθάνεται τὴν δεσποινίδα

Λατράδ, δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν μισῇ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἠγανάκτει ἀπλῶς, διότι ἠναγκάζετο νὰ συζευχῇ τὴν Ἀδέλαν Λατράδ ἢ ἄλλην, πολυφέρνην κόρην, ὅπως ἀπαλλαγῇ τῆς δεινῆς θέσεως.

Τῇ ἕκτῃ ἐσπερινῇ ὥρᾳ ὁ μαρκήσιος Βερβεῖν, φορέσας τὸ ἐπανωφόριόν του μετέβη εἰς τὸ καφενεῖον Riche. ἔνθα εὗρεν ἀναμένοντα αὐτὸν τὸν κόμητα Δερογὰν δὸν Ἰωσὴν, πρὸς ὃν ἐπλήρωσε τὴν ἐκ τοῦ χαρτοπαιγνίου ὀφειλὴν του.

— Πότε θέλεις νὰ σοῦ δώσω τὴν ρεβίν-τσιτά σου, κύριε μαρκήσιε, τῷ εἶπεν ὁ Πορτογάλλος· εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σου.

— Μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἡμέρας, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἀδριανός.

— Λοιπὸν, καλὴν ἐντάμωσιν, κύριε μαρκήσιε.

Ὁ νέος ἐχαιρέτισε ψυχρῶς τὸν δὸν Ἰωσὴν καὶ ἀπεσύρθη, πορευθεὶς εἰς εὐρεσιν τοῦ ὑποκόμητος Σανζάκ, ὅστις ἀνέμενεν αὐτὸν κατὰ τὰ συμπεφωνημένα, ἐν τῷ Νεαπολιτικῷ καφενεῖῳ.

Τὴν ἐβδόμην ἐδείπνουν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Ἀγγλικῷ Καφενεῖου, καὶ τὴν δεκάτην μισθώσαντες ἄμαξαν ἐπὶ τοῦ βουλευτάρτου μετέβησαν εἰς τοῦ κυρίου Λατράδ, ἔνθα ἀφίκοντο τῇ ἐνάτῃ καὶ ἡμισείᾳ.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ τῇ μεγαλοπρεπῶς νῦν-πισμένη καὶ κεκοσμημένῃ μετὰ τινος φιλοκαλίας ἀρχιτεκτονικῆς ἄμα καὶ ζωγραφικῆς βεβαίως, ἀλλὰ πολλὰ φερούση χρυσώματα, εὐρίσκοντο περὶ τὰ εἴκοσι πρόσωπα, ἐξ ὧν οὐδὲν ἐγνώριζεν ὁ Ἀδριανός.

Γνήσιος μαρκήσιος, εὐρισκόμενος ἐν τῇ εἰσίᾳ τοῦ κ. Λατράδ! Εὐθύς ἐμάντευσαν τὸν λόγον τῆς παρουσίας του.

Ἄνῃρ, βραχύς τὸ ἀνάστημα, φαλακρὸς καὶ κυφὸς καὶ μὲ ξηρὸν πρόσωπον, πρὸς ὅσον ὑποσκιρτῶν καὶ τὴν χεῖρα τεταμένην ἔχων πρὸς τοὺς ἀφικόμενους, οὗς παρουσία-σεν εἰς τὴν ὁμήγουριν.

Ἐν τούτοις ὁ ὑποκόμης ἠδύνατο νὰ μὴ ὁμιλήσῃ, διότι πρὶν ἢ ἀνοιῇ οὗτος τὸ στόμα, ὁ κ. Λατράδ ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Ἀδριανοῦ, ἣν ἔθλιβε μετὰ ζέσεως, ἢ μάλλον μετὰ σθένους, τοῦθ' ὅπερ ἐδήλου πόσον ἐκολλακεῖτο, ἐτιμάτο καὶ ὑπερηφανεύετο, ἀκούων ἐν μέσῳ τῶν ἐπιχρύσων τοίχων καὶ ἐνώπιον ὁμηγύρεως ὀψιπλοῦτων, ὡς ἐαυτὸν, τὰς ἡχηρὰς λέξεις: «Μαρκήσιος Ἀδριανὸς Βερβεῖν».

Νεῖνις μετρίου ἀναστήματος καὶ εὐσάρκος, μὲ τὰς παρειὰς ὀλίγον ἐξωγκωμένους καὶ ἐρυθροτέρους ἴσως τοῦ συνήθους, ἠγέρθη ἐπίσης καὶ προυχώρησεν ὀλίγον ἐν τῇ αἰθούσῃ.

— Εἶναι ἡ κόρη μου, κύριε μαρκήσιε, ἡ ὁποία ὁμιλεῖ ἐνίοτε περὶ ὑμῶν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της. Ἄ! μὰ τὸν Θεόν, κύριε μαρκήσιε, σὰς γνωρίζουν ἐδῶ, σὰς γνωρίζουν! Ὁ κατεργάρης ὁ υἱός μου μὲ μεγάλην ὑπερηφάνειάν του λέγει ὅτι εἶναι φίλος σας. νᾶ-ξευρες δὲ τί μῦθη θὰ σηκώσῃ αὐριον ὅταν μαθῇ ὅτι ἀπόψε ἐλάβομεν τὴν τιμὴν νὰ σὲ δεχθῶμεν ἐδῶ. Ἄ!

— ὦ! πατέρα, πατέρα, ὑπέλαβεν ἡ νεῖνις ἀπὸ ἐρυθρᾶς γενομένης φαινικόχρους.

— Λοιπὸν τί; ὦ! αὐτὰ τὰ κορίτσια, κύριε μαρκήσιε, νομίζουν ὅτι γνωρίζουν πε-

ρισσότερα από τὸν πατέρα των, ὁ ὁποῖος ἐκέρδιεν ἑκατομμύρια. Ἄλλ' ἐλῆτε δὲ νὰ καθήσετε σ' αὐταῖς ταῖς μεγάλαις πολυθρόναις, καὶ ὁποῖαι σὰς περιμένουν· μὴ στενοχωρησθε, σὰς παρακαλῶ, εἵμεθα ἐδῶ ὅλοι φίλοι. Ἐλα, Ἀδέλα, φανοῦ ἐρασμία, ὅπως ἡξεύρεις νὰ ἦσαι ὅταν θέλῃς, καὶ κάμε τὰς τιμὰς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρός σου.

Ὁ Ἀδριανὸς καθήσας ἐναντι τῆς δεσποινίδος Λατρὰδ, ἠδυνήθη νὰ παρατηρήσῃ αὐτὴν ἐν ἀνέσει. Βεβαίως ἦτο μικροῦ ἀναστήματος, μὲ πρόσωπον ὀλίγον πλατὺ καὶ ἐρυθρόν, ἡ φωνὴ τῆς ὅμως ἦτο εὐάρεστος.

Ἐξ ἄλλου τὸ μειδιάμα τῆς ἦτο ἡδὺ καὶ ὠραῖοι οἱ ὀφθαλμοί, ἐκφράζοντες τόσῃ ἀγαθότητα, ὥστε, τῇ ἀληθείᾳ, ἀδύνατον ἦτο νὰ τὴν εὕρῃ τις ἄσχημον.

Ἐχουσα προῖκα ἐνὸς καὶ ἡμίσεος ἑκατομμυρίου φράγκων ἐφαίνετο μεγαλειτέρα κατὰ τὸ ἀνάστημα καὶ ἦττον παχύσαρκος.

Ἐπὶ τέλους ἡ δεσποινὶς Λατρὰδ ἠδύνατο νὰ γείνῃ μαρκησία, ὡς πᾶσα ἄλλη.

Τοιαύτας σκέψεις ἐποίει ὁ Ἀδριανός, ἐνῶ συνάμα ἀπῆντα καὶ εἰς τὰς μᾶλλον ἢ ἦτον ἰταμὰς ἐρωτήσεις τοῦ ἀφελοῦς Λατρὰδ.

Ὁ ἄλλοτε κτίστης ἦτο πολὺ λόγος, νομίζων ὅτι διὰ τῆς πολυλογίας ἀπεδείκνυν ἀγχίνουαν, ἥς ἐστερεῖτο παντάπασι, μολονότι αἱ ὠραῖαι κυρίαι, ὧν οἱ ἀδάμαντες ἀπῆστραπτον, ἐπρόδιδον τὴν ἐκστασὶν των ἀκούουσιν αὐτόν.

Τοῦτο ἤρκει εἰς τὸν κύριον Λατρὰδ, ὅστις ἐν τῇ ἀφελείᾳ αὐτοῦ ἐνόμιζεν ὅτι ἔλεγεν ὠραιότατα πράγματα.

Τῇ ἐνδεκάτῃ ὁ μαρκησίος καὶ ὁ ὑποκόμης ἀνεχώρησαν.

— Ποῦ πηγαίνομεν; ἠρώτησεν οὗτος, εὐθὺς ὡς εὐρέθησαν ἐν τῇ ὁδῷ.

— Πηγαίνω εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀπεκρίθη ὁ Ἀδριανός.

— Ἀ!

— Εἶμαι ἀκόμη κουρασμένος ἀπὸ τὴν παρελθούσαν νύκτα καὶ ἔχω ἀνάγκην ἀναπαύσεως.

— Δόξα σοι ὁ Θεός, ἀγαπητέ Ἀδριανέ, ἰδοὺ ὅτι ἀρχίζεις ν' ἀκολουθῇς τὰς συμβουλὰς μου. Νὰ σοῦ πῶ, ἔδωκες εἰς τὸν κόμη-τα Δερογὰν τὰ χρήματα. τὰ ὁποῖα ἐκέρδισαι, δὲν μοι εἶπες ὅμως ποῦ ἦν αὐτὰς τὰς εἰκοσι χιλιάδας φράγκων. Εἶναι ἄρα γε ἀδιακρισία μου ἐὰν σ' ἐρωτήσω;

— Ποσῶς. Ὡς προσηθνήκον, ἠρνήθη νὰ μοι τὰς δώσῃ ὁ Σολομών.

— Τὸν παληόγερον!

— Μ' ἐστειλεν ὅμως εἰς ἕνα φίλον του, ἀρχαῖον τραπεζίτην, ὀνομαζόμενον Πέτρον Ρουσώ, ὁ ὁποῖος χωρὶς τὴν παραμικρὰν δυσκολίαν μοι ἐδάνεισε τὸ ποσὸν αὐτό.

— Ποῦ μένει ὁ ἐξαίρετος αὐτὸς τραπεζίτης;

— Εἰς τὴν ὁδὸν Ροσέ, ἀριθμὸς 53.

— Τὸ σημειῶ αὐτό, διότι, ἡξεύρεις, τότε ποῦ δὲν τὸ περιμένει κανεὶς διόλου, εἵμπορεῖ νὰ λάβῃ ἀνάγκην ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς. Τώρα νὰ σ' ἐρωτήσω κάτι τι ἄλλο σπουδαιότερον· πῶς σοῦ φαίνεται ἡ δεσποινὶς Λατρὰδ;

— Καλλίτερα ἀφ' ὅσον ἤλπιζον.

— Ἦμην βέβαιος περὶ τούτου· ὥστε σοῦ ἀρέσει;

— Δὲν λέγω τὸ ἐναντίον.

— Καλὰ, ἐννοῶ τὰ περαιτέρω. Αὐριοῦν θὰ ἴδω τὸν πατέρα Λατρὰδ καὶ θὰ τοῦ εἴπω καθαρά ὅτι ἐπιθυμοῦμαι νὰ συζευχθῇ τὴν θυγατέρα του.

— Ἐλα δά! Μὲ ἀνθρωπὸν ὡς τὸν γέρω Λατρὰδ πρέπει, ἀγαπητέ, νὰ διαπραγματευθῇ τὴν ὑπόθεσιν ὡς ἀρχιτεκτονικὴν ἐργολαβίαν. Εἶδες πῶς σὲ ὑπεδέχθη;

— Καλὰ, ἀλλ' ἡ νέα!

— Ἡ νέα; Ἐλα δά! μήπως δὲν εἶχες μαζὶ σοῦ τὰ μᾶτια σου; Τί, δὲν εἶδες ὅτι τρελλαίνεται διὰ σέ;

— Ἐνδέχεται νὰ ἀπατάσαι.

— Ὁχι, ὄχι· ἐπειτα ἄφησε νὰ ἐνεργήσω ἐγὼ ὅπως ἡξεύρω. Διάβολε, εἶμαι ἢ δὲν εἶμαι φίλος σου! Αὐριοῦν θὰ διηγήσω εἰς τὸν ἀγαθὸν Λατρὰδ, καὶ ἐντὸς μηνός, ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν, ἂν θέλῃς, θὰ λάβῃς εἰς τὰς χεῖράς σου τὸ ἐν καὶ ἡμισυ ἑκατομμύριον φράγκων, τὰ ὁποῖα εἶναι προσωρισμένα διὰ σέ, κατεργάρι. Ἐλα, τί λέγεις;

Ὁ Ἀδριανὸς ἐδίστασε ν' ἀποκριθῇ.

Ἀνεμιμήσκειτο τῆς Χρυσαιγῆς, ἥτις ἐβασάνιζε τὴν καρδίαν του; Ἰσως.

Ἀλλὰ φεῦ! ἡ Χρυσαιγῇ ἦτο ὄνειρον καὶ ἡ δεσποινὶς Λατρὰδ μετὰ τῆς προικὸς τῆς πραγματικότητος.

— Τί σκέπτεσαι; τὸν ἠρώτησεν ὁ ὑποκόμης.

— Τίποτε, ἀπεκρίθη.

— Διατί δὲν ἀποκρίνεσαι;

— Ἀλλὰ...

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, κάμε ὅ,τι ἡξεύρεις.

Ἐφθασαν εἰς τὴν πλατείαν Ἀστέρος, ὅτε διῆλθε πρὸ αὐτῶν κενὴ ἄμαξ.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐσταμάτησε τὸν ἀμαξήλα-την.

— Ἐγὼ, εἶπεν ὁ ὑποκόμης τείνας τὴν χεῖρα πρὸς τὴν δειροστοιχείαν Ἰωσηφίνης, θὰ ὑπάγω ἀπ' ἐδῶ. Θὰ σ' ἴδω αὐριοῦν τὸ ἐσπέρας. Καλὴν νύκτα.

— Αὐριοῦν, εἶπεν ὁ Ἀδριανός.

Καὶ ἀπεχωρίσθησαν.

Ὁ ὑποκόμης δὲν προέτρεξε παραπολὺ λέγων τῷ Ἀδριανῷ ὅτι ἠδύνατο νὰ θεωρήσῃ τὴν γενόμενον τὸν μετὰ τῆς δεσποινίδος Λατρὰδ γάμον του.

Καὶ ὄντως, ὁ κύριος Λατρὰδ ἐδέξατο ἐνθουσιωδῶς τὴν γενομένην αὐτῷ ὑπὸ τοῦ ὑποκόμης αἵτησιν ἐξ ὀνόματος τοῦ μαρκησίου καὶ οὐδὲν ἀντέταξεν εἰς τὸν ὑποκόμη-τα πρόσκομα.

Μολονότι ἐγένωσκε παρὰ τοῦ υἱοῦ του ὅτι ὁ μαρκησίος εἶχε χρέη, οὐχὶ ὅμως ἀκριβῶς πόσα, οὐδένα περὶ τούτου ἔκαμε λόγον, διότι ἐσκέπτετο καὶ οὗτος βεβαίως ὅτι ἐὰν ὁ νέος ἐπεθύμει νὰ συζευχθῇ τὴν θυγατέρα του, δὲν τὸ ἐπραττεν ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχ.

Τί ὅμως ἐσήμαινον πάντα ταῦτα δι' αὐτόν; Μήπως δὲν ἤρκει ὅτι θὰ εἶχε γαμβρόν μαρκησίον καὶ ὅτι ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ θὰ ἦτο μαρκησία;

Ἡ δεσποινὶς Λατρὰδ ἠρεμωτέρα καὶ ἐπιφυλακτικωτέρα τοῦ πατρός τῆς, οὐχὶ ὀλιγώτερον αὐτοῦ χαίρουσα, ἐδήλωσεν ὅτι κα-

θῆκόν τῆς ἐνόμιζε νὰ δεχθῇ τὸν σύζυγον, ὃν ἐξελέξατο αὐτῇ ὁ πατήρ τῆς.

Βεβαίως δὲν ἠσθάνετο αὐτῇ ἀπὸ τοῦδε πρὸς τὸν Ἀδριανὸν τὸν φιλογερόν ἐκεῖνον ἔρωτα, ὃν ὀνειρεύονται πᾶσαι αἱ κόραι, ὠνειρεύθησαν δὲ πᾶσαι αἱ γυναῖκες· ἀλλ' ἐὰν δὲν τὸν ἡγάπα εἰσέτι μὲ τὸν ἔρωτα, εἰς ὃν ἡ νεᾶνις προσκολλᾷ τὴν εὐδαιμονίαν ἀπάσης τῆς ζωῆς αὐτῆς, ἐκ τῶν παλμῶν τῆς καρδίας τῆς ὅμως ἠσθάνετο ὅτι δὲν τῇ ἦτο ποσῶς ἀδιάφορος.

Ἐὰν ὁ τίτλος τῆς μαρκησίας ἐκολάκευε τὴν φιλοτιμίαν τῆς, τοῦτο δὲν καθίστα αὐτὴν εἰς ἄκρον περιχαρῇ, διότι ἡ δεσποινὶς Ἀδέλα Λατρὰδ δὲν ἦτο κόρη κόρη· ὡς ὁ πατήρ τῆς, ἐσκέπτετο καὶ αὐτῇ ὅτι ἐσήμαινέ τι ἡ προῖξ αὐτῆς ἐν τῇ αἰτήσῃ τοῦ μαρκησίου, ἐπίστευεν ὅμως προσέτι ὅτι καὶ τὰ ἀτομικὰ αὐτῆς προτερήματα ἐσήμαινόν τι ἐπίσης.

Ἐκρινεν ἄρα ὑπερβολικῶς περὶ τῆς ἀξίας τῆς; Οὐχί· ἐγνώριζε τὸν ἐκυτόν τῆς καὶ ἡξευρε τί ἤξιζε, τὸν δὲ τίτλον τῆς μαρκησίας τὸν πρόσφερόμενον αὐτῇ θὰ ἀπέκρουε μετ' ἀποστροφῆς καὶ περιφρονήσεως, ἐὰν ὑπώπτευε μόνον ὅτι τῇ εἰδίδετο ἀντὶ τῆς περικοπῆς τῆς.

Πρὸ παντός ἤθελε νὰ ἀγαπάται.

Ὁ Ἀδριανὸς ἐπεθύμει βεβαίως νὰ ἔμενε μυστικὸν τὸ πρᾶγμα, τοῦλάχιστον ἐπὶ τινα χρόνον.

Ἀλλὰ πῶς νὰ κατασιγάσῃ τὸν κ. Λατρὰδ, ὅστις θὰ ἠθέλεν ἑκατὸν χιλιάδας σάλπιγγας, ἵνα διασαλπίσωσιν εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ κόσμου, ὅτι ἡ κόρη του θὰ ἐγένετο μαρκησία Βερβεῖν;

Παρά τὴν θέλησιν τοῦ μαρκησίου ἡγγεῖλε τὸν μέλλοντα γάμον πρὸς τοὺς φίλους του πρῶτον καὶ εἶτα εἰς ἐκείνους, οἵτινες τὸν ἐπεσκέπτοντο ἐν τῇ οἰκίᾳ του.

Μετ' ὀλίγον ἡ εἰδήσις ἐκυκλοφόρησεν ἐν Παρισίοις καὶ ἐν πάσαις ταῖς συναναστροφαῖς τῶν οἰκονομολόγων τοῦ προαστείου τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ ἐγένετο περὶ αὐτῆς λόγος.

Ὁ ὑποκόμης Σανζῆλ ἔλεγε πρὸς τοὺς ἀξίους αὐτῷ ὁπαδοὺς:

— Ὁ μαρκησίος Βερβεῖν εἶναι κατεστραμμένος· ρίπτουσιν εἰς τὴν κεφαλὴν του μεγάλην προῖκα καὶ τὴν λαμβάνει, ἀλλ' ἡσυχάσετε, θὰ μᾶς ἔλθῃ πάλιν. Ἐπαίξε καὶ θὰ παίξῃ ἀκόμη. Ἡ προῖξ τῆς συζύγου του θὰ εἶναι βαρεῖα, θὰ τὸν βοηθήσωμεν δὲ ἡμεῖς νὰ βαστάσῃ τὸ βάρος αὐτῆς.

III'

Ἀρχαία μαθήτρια.

Ἠμέραν τινα περὶ τὴν δευτέραν καὶ ἡμίσειαν μετὰ μεσημβρίαν ἡ κόμησσα Δελασέρ ἐξῆλθεν, ἵνα μεταβῇ εἰς τὰ καταστήματα τοῦ Printemps· φοβουμένη ὅμως μὴ ἀναγνωρισθῇ, ἐξήρχετο μόνον ἐν ἀπολύτῳ ἀνάγκῃ καὶ κατόπιν μεγάλων προφυλάξεων εἰσῆρχετο εἰς τὰ μεγάλα τῶν νεωτερισμῶν, καταστήματα.

Ἀφοῦ ἔρριψε περὶ ἐκυτὴν ταχὺ βλέμμα, καὶ παρατήρησεν ὅτι οὐδένα ἐγνώριζεν, ἀπεκάλυψε τὸ πρόσωπον, ἵνα καλλίτερον ἐξετά-

ση τὰ διάφορα ἀντικείμενα, ἅτινα τῇ ἐπεδείκνυε νεᾶνις ἐν τῷ τμήματι τῶν ὑφασμάτων. Ἄλλ' ἐνῷ ἡ κόμησσαν ἐξέλεγεν ἡδὴ, νεᾶνις συνοδευομένη ὑπὸ θαλαμηπόλου ἔστη πρὸ τοῦ τμήματος τῶν ὑφασμάτων ὀλίγον μακρὰν αὐτῆς.

Αἶφνης ἡ νεᾶνις ἀφῆκεν ἀναφώνησιν ἐκπλήξεως καὶ ἐπλησίασε ζωηρῶς πρὸς τὴν κόμησσαν λέγουσα :

— Εἴσθε ἡ κυρία Δουράνδου, ἡ ἀγαπητὴ μου κυρία Δουράνδου !

Εἶτα περιπτυσσάμενη τὴν νεαρὰν γυναικα ἡσπάζετο αὐτήν.

Πάντα ταῦτα ἐγένοντο τοσοῦτον ταχέως, ὥστε ἡ κυρία Δελασέρ δὲν ἐπρόφθασε νὰ καταβιάσῃ τὸν πέπλον αὐτῆς.

Ἄλλ' ἐπειδὴ οὐδὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ ἀπὸ τὴν νεάνιδα, μόνον τὴν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως συγκίνησιν ἡσθάνθη.

— Μὲ ἀναγνωρίζετε, αἶ ; ἐπανελάβεν ἡ νεᾶνις μειδιῶσα.

— Βεβαίως, δεσποινίς Ἀδέλα.

— ὦ ! λέγετέ με ἀπλῶς Ἀδέλα, ὡς ἄλλοτε.

— Ἄλλοτε ἦσθε μικρά, ἐνῷ τώρα...

— Ἀληθεῖα, ἐμεγάλωσα, ὅχι ὅμως παραπολύ. ἔμεινα ὅμως ὡς μ' ἐγνωρίσατε, δὲν μετεβλήθην, καλὴ μου κυρία Δουράνδου, καὶ θέλω νὰ ἦμαι πάντοτε ἡ μικρὰ σας Ἀδέλα. Ἡξεύρετε ὅτι εἶναι περισσότερα ἀπὸ ἐννέα ἔτη, κατὰ τὰ ὅποια δὲν ἔλαβον τὴν εὐτυχίαν νὰ σᾶς ἴδω ; Γηράσκει κανεὶς χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ. Δὲν ἐγνώριζα τί ἀπεγείνατε, καὶ ἀπὸ πολλοῦ, ἐὰν ἐγνώριζον τὴν διευθυνσίαν σας, θὰ σᾶς ἔγραφον, διότι σᾶς ἀγαπῶ πολύ, κυρία Δουράνδου, ναί, πολύ. Ἄ ! τί καλὴ ἰδέα ποῦ μοῦ ἦλθε νὰ ἔλθω σήμερον ἐδῶ ! Ἐσκόπευα νὰ ὑπάγω εἰς τὰ κατὰστήματα τοῦ Λούβρου, καὶ ἐπρωτίμῃ νὰ ἔλθω ἐδῶ. Ἐνόμιζα ὅτι κατὰ τὴν ἔλθω. Καὶ σῆς, κυρία Δουράνδου, δὲν εἴσθε εὐχαριστημένη, διότι μὲ βλέπετε πάλιν ;

— Χαίρω, ἀγαπητὴ μου Ἀδέλα, χαίρω πρὸ πάντων, διότι μοῦ δίδεται ἀφορμὴ νὰ ἐκτιμήσω καὶ πάλιν τὴν ἐξαίρετον καρδίαν σας. Τί νέα ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν σας ; Πῶς εἶναι οἱ προσφιλεῖς γονεῖς σας ;

Ἡ νεᾶνις ἐσκυθρώπησε καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐδάκρυσαν.

— Ἐχάσαμεν δυστυχῶς τὴν μητέρα, ἀπῆντησε.

— Πρὸ πόσου καιροῦ ;

— Πρὸ δύο ἐτῶν.

— Πτωχὴ κόρη !

— ὦ ! ναί, μὰς ἐστοίχισε πολὺ ἡ ἀπώλεια αὐτὴ εἰς τὸν ἀδελφόν μου καὶ εἰς ἐμέ.

— Τί κάμνει ὁ ἀδελφός σας ;

— Τίποτε.

— Τίποτε ;

— Διασκεδάζει.

— Τέλος ὁ πατέρας σας εἶναι ὑγιής ;

— Ὁ πατὴρ μου εἶναι καλὰ, μὲ ἀγαπᾷ πολὺ, ἀλλὰ ἡξεύρετε, κυρία Δουράνδου, ὁ καλλίτερος πατέρας δὲν ἔμπορεῖ ποτὲ ν' ἀντικαταστήσῃ μίαν μητέρα.

— Ἐὰν ὁ κύριος Λατράδ δὲν ὑπέστη ζημίαν, θὰ ἦναι σήμερον πλουσιώτατος.

— Παραπολύ πλούσιος ἴσως, εἶπε στενάχασα ἡ νεᾶνις.

— Διατί τὸ λέγετε αὐτό ;

— Ἡ εὐδαιμονία δὲν ἀγοράζεται.

— Ἀλλὰ δὲν εἴσθε δυστυχῆς, Ἀδέλα !

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος ὄχι· δὲν εἶμαι ἀλλὰ τίς δύναται νὰ ἦναι βέβαιος περὶ τοῦ μέλλοντος ;

— Δὲν ἔχετε ἄρᾳ γε πεποιθήσιν ; Διασᾶς, ἀγαπητὴ μου Ἀδέλα, τὸ μέλλον εἶναι εὐχάριστον.

— Αὐτὸ συλλογίζομαι κ' ἐγὼ πολλάκις, ἀλλὰ τὸ μέλλον εἶναι ἄδηλον, καὶ ὅταν τὸ σκέπτομαι ἀνησυχῶ πολὺ. Ἀλλὰ δὲν μοῦ λέγετε τίποτε περὶ ὑμῶν, καλὴ μου Δουράνδου ; τί κάμνετε ; εἴσθε πάντοτε παιδαγωγός ;

— Ναί.

— Εἰς οἰκογένειαν ;

— Ναί, δὲν ἔχει ὅλος ὁ κόσμος ἑκατομμύρια, ὡς ὁ κύριος Λατράδ, καὶ ὅταν κανεὶς ἦναι πτωχός, πρέπει νὰ ἐργάζεται διὰ νὰ ζήσῃ.

— Αὐτὸ εἶναι ἀληθές. Εἴσθε εὐχαριστημένη ὅπως καὶ εἰς τῆς λαίδης Φόρστερ ;

— Ναί, ἄλλως τε δὲν εἶμαι καὶ πολὺ δύσκολος.

— Ἡ λαίδη Φόρστερ εἶναι λίαν ἐξαίρετος, καὶ πάντοτε θὰ ἐνθυμούμαι τὴν ἀγαθότητα, τὴν ὁποίαν ἐδείκνυε πρὸς ἐμέ. Χάρις εἰς αὐτήν, ἡτύχησα νὰ γείνω μαθήτριά σας καὶ νὰ ὠφεληθῶ ὅσον ἡδυνάμην ἐκ τῶν μαθημάτων, τὰ ὅποια ἐδίδατε εἰς τὴν μὲς Ἑρριέτταν. Ἀφ' οὗτο ἡ μυλαίδη καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς ἀνεχώρησαν εἰς Ἀγγλίαν, δὲν ἤκουσα πλέον νὰ γίνεταί λόγος περὶ αὐτῶν. Ἐχετε καμμίαν εἰδησιν ;

— Ἐνίστε.

— Ἐὰν κατ' αὐτὰς ὑπάγω εἰς Λονδίνον, δὲν θὰ λείψω νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν μυλαίδη Φόρστερ, καὶ πολὺ θὰ εὐχαριστηθῶ ἂν ἐπανιδῶ τὴν Ἑρριέτταν.

— Ἡ μὲς Ἑρριέττα εἶναι σήμερον κόμησσαν Ρούτλεϊ.

— Ἄ ! ὑπανδρεύθη ;

— Ἀπὸ ἑτους.

— Εἶναι εὐτυχῆς βεβαίως, ὡς τῇ πρέπει.

— Νομίζω ὅτι δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ φθονήσῃ ἄλλην εὐδαιμονίαν.

Ἡ νεᾶνις διετέλεσεν ἐπὶ στιγμὴν σκεπτική, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα τεταπεινωμένους.

— Ἀγαπητὴ κυρία Δουράνδου, δὲν θὰ μοῦ κάμετε τὴν χάριν νὰ ἐλθῇτε πρὸς ἐπισκεψίμην μου ;

— Ἄ ! δὲν εἰμπορῶ νὰ σᾶς τὸ ὑποσχεθῶ

— Διατί ;

— Διότι σχεδὸν δὲν ἐξέρχομαι ποτέ.

— Ὁ πατὴρ μου συχνάκις ὁμιλεῖ περὶ ὑμῶν, διότι δὲν ἐλησμόνησεν ὅτι εἰς ὑμᾶς χρεωστῶ τὰς ὀλίγας μου γνώσεις, σᾶς βεβαίω δὲ ὅτι θὰ τύχετε καλῆς ὑποδοχῆς, καὶ ὅτι ὁ πατὴρ μου θὰ κατευχαιστηθῇ, ὅταν σᾶς ἐπανιδῇ.

— Τὸ πιστεύω, ἀλλὰ...

— Καὶ ἐπειτα, διέκοψεν αὐτὴν ἡ νεᾶνις, θὰ λογισθῶ εὐτυχῆς νὰ συνομιλήσωμεν καὶ νὰ σᾶς ζητήσω μερικὰς συμβουλὰς, τὰς ὁποίας, φεῦ ! ἡ μήτηρ μου δὲν δύναται πλέον νὰ μοῦ δώσῃ.

— Τὴν ἀντικαθιστᾷ ὁ πατὴρ σας.

Ἡ νεᾶνις ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν.

— Ὁ πατὴρ δὲν ἐννοεῖ, οὐδ' αἰσθάνεται μερικὰ πράγματα, ὡς ἡ μήτηρ ἡ ἀληθὴς φίλη, εἶπεν. Ὁ πατὴρ μου δέχεται εἰς τὴν οἰκίαν πολλοὺς, καὶ ἐγὼ εὐρίσκομαι ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀδιαφόρων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐκείνων ἀνθρώπων σχεδὸν μεμονωμένη. Δι' ἐμέ πλησιάζει μεγάλη ἡμέρα.

— Νομίζω ὅτι ἐνόησα, ὑπέλαβε μετὰ μειδιάματος ἡ παιδαγωγός.

— Ναί, θὰ ὑπανδρευθῶ.

— Σᾶς εὐχομαι, ἀγαπητὴ Ἀδέλα, πᾶσαν εὐδαιμονίαν, τῆς ὁποίας εἴσθε ἀξία.

— Περὶ τοῦ γάμου ἐπιθυμῶ νὰ συνομιλήσωμεν, καλὴ μου κυρία Δουράνδου.

— Ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ σᾶς δώσω καμμίαν συμβουλὴν.

— Ἰσως.

— Πιστεύω ὅτι ὁ μνηστήρ σας εἶναι ἀντάξιός ὑμῶν καὶ ὅτι τὸν ἀγαπᾶτε. Εἶναι βεβαίως ἀνὴρ μεγάλων ἐπιχειρήσεων, ὡς ὁ κύριος Λατράδ.

— Ὅχι, εἶναι μαρκήσιος.

— Ἄ ! ὑπέλαβεν ἡ κόμησσαν.

— Εἶναι νέος, εἶπε μετὰ ζωηρότητος ἡ δεσποινίς Λατράδ.

— Καὶ πλούσιος ;

— Δὲν γνωρίζω τὴν περιουσίαν του. Καὶ ὀνομάζεται Ἀδριανὸς Βερβείν.

Ἡ κυρία Δελασέρ τοσοῦτον κατεπλάγη, ὥστε ἡ καρδία τῆς ἔπαυσε νὰ πάλλῃ. Εὐτυχῶς ἡ νεᾶνις εἶχε τεταπεινωμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ δὲν παρετήρησε τὴν ταραχὴν αὐτῆς.

— Σᾶς παρακαλῶ, ἐπανελάβεν ἡ δεσποινίς Λατράδ, ὑποσχεθῆτέ μοι ὅτι θὰ ἔλθετε νὰ μὲ ἰδῇτε.

— Λοιπόν, ἔστω, σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ ἔλθω, ἀπεκρίθη ἡ κόμησσαν συνελθούσα ἐκ τῆς συγκινήσεώς της.

[Ἐπεται συνέχεια]

Π.

ΕΕΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΚΑΙ Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ :

ΤΟ ΠΕΡΙΛΕΓΜΕΝΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣΗΣ

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ — Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ

ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο μυθιστόρημα τοῦ μεγάλου
Μυθιστοριογράφου Ἀλεξάνδρου Δουμά, ἐν ᾧ πι-
στῶς ἀπεικονίζεται ἡ μεγάλη Γαλλικὴ Ἐπανά-
στασις, ἀπαρτίζεται ἐκ 4600 σελίδων, διηρημέ-
νων εἰς 8 τόμους καὶ πωλεῖται ἐν Ἀθῆναις εἰς
τὸ «Βιβλιοπωλεῖον τῆς Κορίνθου», ὁδὸς
Προαστείου, ἀριθ. 10 ἀντὶ
ΦΡΑΓΚΩΝ 25.

(Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυ-
θιστορημάτων» ἀποστέλλεται ἀντὶ φρ. 17, ἐλεύθ.
ταχυδρομικῶν τελευτῶν.

ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΩΝ

ἄριστα κατηρτισμένος, ζητεῖ παραδόσεις κατ' οἶκον ἐπὶ μετριοτάτῃ ἀμοιβῇ. — Πληροφορίαι ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 60.